

“El tema de la redempció i els seus límits neix abans que els personatges”

Isidre Grau (Cerdanyola del Vallès, 1945), autor d'una extensa obra narrativa en què destaca *Els colors de l'aigua*, publica a Columna la novel·la *La bellesa del diable*.

—La idea de com un home perd el cap per les dones és la idea fundacional de la novel·la?

—No. La primera idea és el tema de la redempció i els seus límits i que quan un ha conegut una vida turbulenta es pot adaptar a una de més plàcida.

—La vida turbulenta seria una de les idees del llibre; no et deixa veure les coses i t'impedeix trobar el teu camí a la vida i fins i tot construir una personalitat ferma?

—Bé, més aviat jo diria que al llibre la vida turbulenta depèn d'una sèrie de ferides obertes, de punts neuràlgics no resolts. I això fa que la vida vagi per camins més complicats.

—Ferides i punts que se situen a l'àmbit familiar, no?

—Sí. En aquest cas, els personatges són així. L'àmbit és el del món de la infantesa, relacionat amb la família, el primer microcosmos. I aquí apareixen temes no superats.

—El vertigen en què viu el protagonista s'adiu amb el vertigen del relat, molt accelerat.

—Sí. El protagonista és el narrador i s'expressa en primera persona quan acaba de passar una mena de catarsi. Per això aquest to subjectiu, apassionat, implicat en allò que explica. Si la novel·la estigués explicada per ell mateix mig any més tard tindria un altre to.

—El to intens, vertiginós, és fruit d'una redacció ràpida, si més no en un primer estadi del procés creatiu?

—No. Aquesta novel·la l'he elaborada en moltes etapes, i n'he fet moltes versions, en molt de temps, fins a trobar precisament el to del personatge. Primer vaig optar per la tercera persona. El narrador era extern. Però vaig veure que hi havia massa distància en relació amb un tema bastant cru i no veia que funcionés. No hi va haver més remei que ficar-se a la pell del personatge. Com tots els punts de vista, la primera persona té avantatges i inconvenients. Però així vaig veure que podia transmetre l'emoció d'aquest llibre vertiginós. Donar forma als personatges ha estat més difícil que en

Isidre Grau, l'autor d'*Els colors de l'aigua*, publica a Columna la novel·la *La bellesa del diable*.

altres ocasions perquè ja venien condicionats, encara que només fos pel punt de partida. Després ha vingut el meu procés.

—El que és una estratègia literària ben acceptada i usual és el fet que el protagonista i narrador es converteix en novel·lista, no en memorialista. No escriu unes memòries, escriu una novel·la.

—Jo diria que en la seva voluntat no hi ha ni fer memòries ni fer novel·la, hi ha la voluntat de fer net. És l'autor qui s'encarrega que allò sembli o sigui una novel·la.

—Sigui per culpa de la infantesa, sigui perquè després es deixa portar per la passió, el que hi ha és un desencaix, una incomoditat de viure, no?

—Sí, sí. A la família no troba un encaix. I quan intenta sortir del destí al qual sembla abocat tot fill de família burgesa com la seva, té lloc aquest desencaix.

—La novel·la és molt contemporània, amb una Barcelona de

contrastos, urbanístics i socials.

—Encara que la novel·la parli d'un cas concret, he buscat la idea de la ciutat una mica desconcertada i en transformació. Ell pertany a una família d'arquitectes que transforma la ciutat i ella ha nascut en un tros del carrer Aurora que no existeix per l'obertura de la Rambla del Raval. Hi apareix una Barcelona lúdica i moderna, però amb gent que viu al marge de la gran imatge de Barcelona.

—El personatge més fort, més segur, és ella, no?

—Aparentment. Actua com si estigués segura de si mateixa, però és molt fràgil. Trepitja fort, però té el terra inestable.

—El diable del títol és la dona?

—No. Per a mi el diable és una dimensió que comparteixen tots dos. És l'atracció de l'abisme.

—El coma de trenta-nou hores que pateix el protagonista per culpa d'un accident de cotxe és l'excusa perquè el personatge faci reflexions més intenses sobre la vida de les que hauria fet?

—Sí. Però també passa per una mena de coma psicològic. Quan recupera la consciència de si mateix, és quan veu que ha de fer net.

Lluís Bonada